

# WIELDAG

**W**akker worden!’ riep Mira. ‘Opstaan, iedereen, het is Wieldig!’

Ze liep naar Erins bed, pakte haar bij de schouders en schudde haar flink door elkaar. ‘Erin, wakker worden, het is Wieldig!’

Erin, ruw uit een diepe slaap gewekt, liet een verontwaardigde grom horen. Ze keek Mira met één lodderig oog aan. ‘Het is nog veel te vroeg,’ klaagde ze. ‘En Wieldig, wat is dat nou weer? Dat bestaat helemaal niet!’

‘Wel waar!’ antwoordde Mira opgewekt. ‘En het is vandaag! Kom, opstaan!’

Ze holde naar het derde bed in de slaapkamer die de meisjes deelden. ‘Jij ook, wakker worden, Cara!’

Van diep onder de dekens kwam een schorre stem. ‘Donder op, laat me met rust!’

‘Maar het is vandaag Wieldig!’ Mira lachte blij. ‘Ik ga Hilda helpen het ontbijt klaar te maken, dan kunnen we extra vroeg vertrekken!’

‘Mmmf,’ mopperde Erin, en ze draaide zich nog eens lekker om.

Het was inderdaad nogal vroeg, moest Mira toegeven



terwijl ze de slaapbarak uit liep. De lichtbollen aan het plafond waren nog maar net aangegaan en er was verder nog niemand buiten. In de bovenwereld zou de zon misschien net boven de horizon piepen, maar niet hier, in de grote hal van het Drakenzienersgilde.

De hal was eigenlijk een enorme grot, alleen verlicht door zachtgloeiende bollen die als minizonnetjes onder het dak leken te zweven. In de hal waren allerlei gebouwen, met leslokalen, slaap- en eetzaal. Er lagen ook oefenterreinen, een renbaan, kantoren en werkplaatsen, en verderop stonden nog veel meer oude gebouwen en ruïnes. Eigenlijk alles wat Mira en haar vrienden nodig zouden kunnen hebben.

Ze sloot haar ogen, ontspande al haar spieren en begon de magische oproep, die ze vanaf haar eerste dag bij het Drakenzienersgilde geleerd had. Al snel voelde ze de fluisterzachte verbinding tot stand komen...

En daar verscheen haar draak, Vonker.

Vonker was hoekig en leek wel van blik gemaakt te zijn, met hier en daar een bruin roestvlekje. Soms vond Mira dat hij leek op een grote speelgoeddraak. Elke keer als Mira hem zag, zwol haar hart.

Vonker rekte zijn vleugels eens goed uit, wat een soort klik-klik-klikgeluid maakte. 'Een goede morgen, Mira!' tjrpte hij. 'Het is vandaag toch Wieldigdag?'

Mira grijnsde breed. 'Jazeker is het een goede morgen! Maar de anderen liggen nog in hun bed, de luilakken. Ik ga Hilda vast helpen met het ontbijt. Ga je mee?'

'Natuurlijk!'



Vonker draafde naast haar naar de eetzaal, waar Hilda net naar binnen wilde gaan. Hilda was een lange vrouw met brede schouders, altijd druk-druk-druk en altijd met haar mouwen opgestroopt. Ze verwelkomde Mira en Vonker met een vriendelijke glimlach.

‘Maar schatjes, jullie zijn er vroeg bij vandaag!’ zei ze.

‘Ik kon niet meer slapen,’ antwoordde Mira. ‘Het is vandaag Wioldag! We gaan op excursie naar de molen van Rivven!’

Vonker klikte weer enthousiast met zijn vleugels. ‘Dat is het grootste waterwiel dat jullie hier hebben,’ legde hij uit. ‘Misschien wel de ingewikkeldste machine van deze wereld! Mira heeft me er alles over verteld.’

‘Dus we dachten, we komen je vast helpen met het ontbijt,’ nam Mira het van hem over. ‘Niemand van de anderen is al wakker – hoe is het mogelijk!’

‘Ja, onbegrijpelijk, op zo’n speciale dag,’ antwoordde Hilda lachend. ‘Nou, elke hulp is welkom. Kom erin, maar... wil je wel eerst je handen en gezicht ietsje beter wassen, Mira – je zit als gewoonlijk nog, of alweer, onder de zwarte smeer!’

Mira lachte verlegen en begon zich bij de waterpomp buiten de eetzaal af te boenen. Ze zag haar spiegelbeeld in het raam erachter. Hilda had gelijk. Mira’s lange zwarte haar had ze met een vettige poetsdoek in een paardenstaart gebonden, en haar lichtbruine gezicht zat nog vol zwarte strepen. Mira was dol op sleutelen aan apparaten en machines, en op de een of andere manier zat ze daarna altijd vol vlekken en vegen van smeer en olie.



Eenmaal glimmend schoon liep ze naar de keuken en hielp ze Hilda de ontbijtspullen klaar te zetten. Vonker zou alleen maar in de weg gelopen hebben, dus stak hij zijn hoofd maar door een raam naar binnen zodat ze toch konden blijven kletsen. De andere kinderen kwamen een voor een geeuwend binnendwarrelen en kregen hun ontbijt van Hilda en Mira. Daarna moest er eerst nog afgeruimd en afgewassen worden natuurlijk – tot eindelijk, eindelijk! Mira barstte bijna van ongeduld – iedereen er klaar voor was. Ze gingen allemaal, elk met zijn of haar draak naast zich, in een halve cirkel rond Berin staan, de rector van het Drakenzienersgilde.

Elke draak is anders. Dat was een van de eerste dingen die Mira had geleerd toen ze zich aansloot bij het Gilde. Zij herinnerde zich nog goed hoe ze de grote hal voor het eerst gezien had. ‘De wereld van draken is niet zoals de onze,’ had Berin haar toen verteld. ‘Het is eerder een ideewereld. Wanneer een draak voor het eerst onze wereld binnenstapt, dan pas krijgt hij, of zij, een tastbare vorm; en die vorm hangt nauw samen met de drakenziener die de draak heeft opgeroepen. Daarom zijn zij jullie draken, maar zijn jullie net zo goed hún mensen.’

En net zoals elke draak uniek was, gold dat ook voor hun speciale eigenschap – elke draak had een bepaalde magische kracht, die alleen hij of zij kon gebruiken. Sommige hadden die van hen al ontdekt. Zo was de draak IJzerschild, die Tom, de zoon van de smid, had opgeroepen, een groot, krachtig wezen met de kleur van vuur, vlammen en smeedijzer. Zij – want IJzerschild was een



vrouwelijke draak – kon een beschermend schild om zichzelf en anderen heen oproepen.

Ellis was een heuse ontdekkingsreiziger en zijn sterke, groene draak Padvinder was heel slim, ze kon illusies doorzien. En de draak Zilverdief, van de sluwe Cara, kon zich een tijdlang onzichtbaar maken. De andere koppels waren nog steeds hun krachten aan het ontdekken – zoals Mira en Vonker zelf, of Kai en zijn wit-met-rode draak Redder, en Connor met Dwaallicht. En die arme Erin had zelfs het oproepen van haar enorme draak Moker nog steeds niet helemaal onder de knie en had daar soms wat hulp bij nodig.

‘Is iedereen klaar voor onze excursie?’ vroeg Berin. Mira en Vonker knikten zó enthousiast dat de anderen begonnen te lachen.

‘Nou, Mira, waarom ga jij ons dan niet voor?’ zei Berin glimlachend.

Mira grijnsde en liep met grote stappen in de richting van de uitgang van de Gildehal, die naar de stad Rivven leidde. Toen ze daar aangekomen waren, zei Vonker: ‘Tijd voor mij om te gaan.’

Mira knikte en duwde zachtjes even haar hoofd tegen dat van haar draak, waarna Vonker snel vervaagde. Om haar heen deden de andere kinderen hetzelfde en zwaaiden hun draken vrolijk uit.

‘Vonker?’ fluisterde Mira.

*Daar ben ik weer,* klonk Vonkers stem in haar hoofd. Mira glimlachte.

Ze trokken de deuren van de grote hal achter zich dicht



en lieten zich door de kronkelende gangen naar de uitgang voeren. Mira was dol op het bewegende doolhof. Het vormde een belangrijk onderdeel van de verdedigingswerken van het Gilde – een labyrint dat als een heel slimme machine in beweging kwam en iedereen die zonder toestemming bij het Drakenzienersgilde naar binnen wilde gaan de verkeerde kant op stuurde.

Mira voelde hoe onder haar voeten vloertegels verschoven, zijgangen zich sloten en deuren geopend werden. Ze kon bijna de tandraderen in en uit elkaar horen draaien en klikken.

Na een paar minuten stonden ze in de gang van het kleine sjofele huisje dat de ingang van het Gildedomein verborgen hield. Mira deed de voordeur open en liep naar buiten, de stad Rivven in.



# HET RIVVEN-WIEL

Rivven was niet alleen de grootste, maar ook de oudste stad in heel Draconis. De huizen tuimelden over elkaar heen: woningen, winkeltjes en allerlei werkplaatsen, van leerlooierijen tot smidses. Daartussendoor wurmden zich smalle straatjes en pleintjes, en ver boven alles uit torende de machtige Paleisberg, bekroond door de glimmend witte muren van het koninklijk kasteel.

Berin marcheerde met haar studenten door de drukke straten. Af en toe knikten rijke kooplieden of stadsbestuurders haar beleefd groetend toe en zij knikte vriendelijk terug, want hier in de bovenwereld was ze niemand minder dan Vrouwe Berin, een van de magistraten van de stad. Bijna niemand wist iets van of over haar geheime rol als rector van het Drakenzienersgilde. Officieel waren de kinderen bij haar in de leer als toekomstige klerken, ze droegen allemaal de bijbehorende bruine mantels en probeerden zich ook zo te gedragen.

Ze lieten de stad achter zich via de Zuidpoort en Berin leidde hen over de weg naar de heuvels. De rector was best lang en liep met grote snelle passen, de kinderen hadden grote moeite haar bij te houden.



‘Kom op, jongens!’ moedigde ze hen aan. ‘O, is het niet heerlijk, al die frisse lucht?’

Helemaal achteraan liep Connor te kreunen en steunen. ‘Zijn we er bijna? Hoeveel kilometer nog?’ Connor was niet echt een buitenmens. Zijn idee van geluk was ergens rustig met een boekje in een hoekje zitten en de wereld om hem heen vergeten.

Erin lachte hem uit. ‘We hebben nog geen kilometer gelopen, luilak!’ Erin, groot en sportief, ging vaak voor de lol hardlopen. Ze was een kop groter dan de anderen en Connor en zij waren het bijna nooit ergens over eens.

Connor mompelde iets binnensmonds en strompelde zuchtend verder.

‘Huphup!’ riep Mira, die vrolijk voor de anderen uit huppelde. ‘We zijn er bijna! Het is net over deze heuvel! Wie het eerst boven is!’

Erin grijnsde en nam de uitdaging aan. Hijgend kwam Mira net op het nippertje als eerste boven en bleef daar even staan kijken naar het smalle, diepe dal onder haar. Daarbeneden stroomde de rivier, de Zucht, snel richting Rivven. Ongeveer halverwege het dal perste de helft van de stroom zich kolkend en spetterend door een oud stenen kanaal dat langs de bergwand omhoog leek te lopen, waarna het water zich bulderend op een reusachtig oud waterrad stortte: het Rivven-wiel.

Het waterwiel was van boven gezien echt indrukwekkend. De spaken waren gemaakt van dikke, eiken balken, zwart en gebutst door eeuwenlang gebruik. De schoepen waren zo groot als roeiboten en de ijzeren as waar





het wiel omheen draaide was dikker en langer dan Erin.  
Het wiel maakte veel lawaai, door het vallende water, de  
krakende spaken, piepende assen en weer leegstromende  
schoepen.

